

Україна: скигнуть чи б'є?

Путін заслуговує на те, що отримує, але моральна та стратегічна перемога ЗСУ все ще зовсім інша порівняно з тим, як Америка сповзає в ядерну конфронтацію з відчайдушним автократом.

Росія почала війну з Україною наприкінці лютого з приголомшливої спроби захопити Київ. Вона не змогла ні обезголовити уряд, ні поглинути половину країни одним махом.

Невдовзі конфлікт переріс у війну на виснаження у Східній Україні за окуповані – переважно російськомовні – прикордонні території.

Вийти з глухого кута врешті-решт можна було завдяки моральному духові, людській силі та постачанню озброєння.

Чи спроможне високотехнологічне озброєння і гроші Сполучених Штатів та Європи забезпечити перевагу героїчних ЗСУ над російськими військами, які чисельно переважають українські, а економіка Росії у десять разів потужніша за українську та її населення майже в чотири рази більше?

Після останніх атак українських військових, що завершилися поверненням українських територій, і ганебного відступу Росії тепер ми добре знаємо відповідь.

Росія може бути більшою і багатшою за Україну, але вона не дотягує до сукупних ресурсів Сполучених Штатів разом із країнами НАТО та Європейського Союзу.

Більшість з них зараз перебуває у фактичній проксі-війні з Росією, яка сильно послаблює її. І наразі обережний Китай ще не втрутився, аби спробувати вирішити російську дилему.

Отже, що стане наступним і найнебезпечнішим на третьому етапі війни?

Наполеглива Україна переконана, що тепер має засоби, щоб зачистити весь окупований Донбас і повернутися на південь до вільного Криму. Щоб завершити програму припинення російської агресії з 2014 року, Україна може посилити удари по стратегічних цілях на кордоні з Росією та в Чорному морі.

Знову ж таки, що робитиме ядерна Росія, якою керує хворий, відчайдушний автократ, коли набагато менша Україна нарешті заслужено принизить її перед світовою аудиторією?

Чи припинить Путін постачати енергію до Європи, щоб змусити її припинити надавати зброю Україні?

Росія це майже зробила. Але поки що Путін отримав лише незначну стратегічну перевагу на полі бою, незважаючи на нинішні європейські побоювання щодо наближення суворої зими.

Чи піде Путін на Україну так, як це було під час бійні в Чечні, коли у 2000 році він зрівняв Грозний із землею?

Але європейська Україна величезна порівняно з крихітною Чечнею. І чеченці навіть без союзників витримали десятиліття дикої російської жорстокості.

Тож як Путін переживе власноруч створену катастрофу, яка, можливо, коштуватиме йому майже 100 000 жертв, а тепер ризикує втратити всі територіальні досягнення з 2014 року?

Чи мобілізує Росія всю свою армію? Чи відмовиться від свого дурного евфемізму «спеціальна військова операція»? І, нарешті, чи спробує розтрощити Україну тотальним штурмом в советському стилі?

Але така ескалація може підштовхнути і без того неспокійне населення Росії до відкритого й гнівного протесту.

Чи зможе він визнати поразку, втекти додому та зупинити масове російське кровопролиття?

І чи зможе Путін піти на подальший ризик, не боячись, що звільнені нам генерали, олігархи, які втрачають свої гроші, та збентежені російські вулиці не надто сильно боятимуться його кривавого впливу, щоб стерилізувати чи усунути його?

Чи Путін натомість продовжуватиме заявляти, що Росія програє не Україні, а Сполученим Штатам і НАТО? Захід з ним чинить те саме, що опортуністична Росія чинила Америці під час її фіаско у В'єтнамі та Афганістані.

Тоді Путін продовжував би зображати себе та Росію жертвою цього конфлікту. Він говорив про те, що Сполучені Штати, постачаючи українцям зброю, тепер є «агресором» — оскільки нові “представники” продовжують вражати дедалі більше цілей у матінці-Росії, топити щораз більше кораблів Чорноморського флоту та вбивати дедалі більше російських генералів.

Єдиний спосіб Путіна зберегти довіру до себе, підтримати свою небезпечну гру і втримати владу, очевидно, полягає в тому, щоб грати роль захисника матінки-Росії та продовжувати погрожувати застосуванням тактичної ядерної зброї — можливо, проти українського ядерно-енергетичного комплексу чи проти самого Києва.

Цей останній гамбіт оновленої версії кубинської ракетної кризи — це те, чим американський народ має перестати нехтувати. Чи знають наші лідери напевно, що людина, яку Джо Байден колись назвав «вбивцею», — це насправді лише вчорашній порожній блеф?

Звичайно, Путін заслуговує на всі страждання. І українці заслуговують подяки від світу за відсіч жорстокому агресорові.

Але ця моральна та стратегічна перемога все ще відрізняється від того, як Америка сповзає в ядерну конфронтацію з відчайдушним автократом. Чи підтримує американський народ надання ядерної парасольки колишній російській республіці, яка не входить до НАТО?

Не так давно Сполучені Штати розглядали Росію як корисну триангуляцію більшої загрози з боку китайської агресії.

У підсумку, проблема, яка турбує багатогранні плани Заходу, полягає в тому, що наразі вони видаються взаємовиключними.

Отже, залишається відкритим питання: як саме Сполученим Штатам вдасться уникнути відновлення кровопролиття на українсько-російському кордоні, подібного до верденського; як відхилити будь-яке врегулювання шляхом переговорів, доки Україна однозначно не виграє війну та не вижене всіх росіян зі своєї території і не дасть пораненому Путіну

використати тактичну ядерну зброю та уникнути прямого протистояння з Росією з її 7000 ядерними бомбами?

Віктор Девіс Генсон

14 вересня 2022 року

Віктор Девіс Генсон є провідним науковим працівником Центру американської величі – консервативного науково-дослідного інституту з аналізу державної політики – та старшим науковим працівником Гуверівського інституту при Стенфордському університеті. Він є військовим істориком, оглядачем, дослідником стародавніх війн, колишній професор класики.

Автор книг «Західний спосіб війни: піхотна битва в класичній Греції» (1986), «Інші греки: сімейна ферма та аграрне коріння західної цивілізації» (1995), та «Поля без мрій: захист аграрної ідеї» (1996).

З 2004 року був запрошеним професором у коледжі Хілсдейл. 2007 року президент Джордж Буш нагородив Генсона Національною медаллю за гуманітарні заслуги. Генсон також є фермером – він вирощує виноград на сімейній фермі в Селмі, Каліфорнія. А ще є критиком соціальних тенденцій, пов'язаних з фермерством та сільським господарством. Генсон є автором книг: «Друга світова війна: як проходив та переміг перший глобальний конфлікт», «Справа Трампа» та «Вмираючий громадянин».

GREATNESS AGENDA

<https://amgreatness.com/2022/09/14/ukraine-with-a-whimper-or-a-bang/>

**Переклад з англійської Вікторії О. Романчук,
відповідального секретаря журналу «Універсум»,
членкині Національної спілки журналістів України,
членкині Organisation Mondiale de la Presse Periodique (Brussels, Belgium)**